

Het zevende zegel

HET ZEVENDE ZEGEL

Pascal en Laura van der Linden

Auteurs: Pascal en Laura van der Linden
Ontwerp en foto omslag: Pascal van der Linden
Foto oog: Amanda Dalbjörn, Unsplash
ISBN: 9789464485073
Druk: eerste druk
© 2024 Pascal en Laura van der Linden

HET ZEVENDE ZEGEL

DEEL 2

Het Oog van Agapè

Proloog

Geïmponeerd door alle pracht en praal kijkt Stefan om zich heen. Een marmeren vloer, kristallen kroonluchters aan het plafond, roodpluchen stoelen, talloze brandende kaarsen in gouden halters, zeldzame exotische planten. Nog nooit heeft hij zo veel weelde gezien. Dit is de koningszaal, hier mag je echt alleen komen als je uitgenodigd bent. Er heerst een plechtige, waardige ambiance.

Verscheidene gasten hebben reeds plaatsgenomen, allen in gepaste kledij. De heren dragen deftige, donkergroene pakken; de dames hebben lange, zijdeachtige, lichtgroene jurken aan. Ze kijken in zijn richting; opgelaten en onzeker loopt hij verder, achter de ceremoniemeester aan, die hem de weg wijst.

‘U mag hier plaatsnemen.’

‘Dank u.’ Met enige schroom neemt hij plaats op de voor hem gereserveerde stoel.

Stefan is uitgenodigd om voor de koning te verschijnen; vereerd, maar ook onwennig heeft hij aan het verzoek gehoor gegeven. Daartoe heeft hij zijn beste kleren aangetrokken, maar hij beschikt niet over een bijpassend kostuum, zoals de andere gasten.

De koning komt binnen, iedereen gaat staan; statig en waardig neemt hij plaats op de troon en geeft een teken dat men mag gaan zitten: de plechtigheid kan beginnen.

De ceremoniemeester reikt hem een verzegelde boekrol aan: ‘Majesteit, zes van de zeven zegels zijn reeds door u verbroken. Mag ik u bij deze verzoeken om nu het zevende zegel te openen, zodat de boekrol door u gelezen kan gaan worden?’

De koning neemt de boekrol in ontvangst en net als hij op het punt staat om het zevende zegel te verbreken, staat een voornamige gast op de voorste rij op en loopt dwars door de zaal recht op Stefan af.

‘Deze persoon hoort hier niet in de koningszaal,’ roept hij luid, zodra hij bij Stefan staat.

Er ontstaat opschudding onder de genodigden, alle blikken zijn op hem gericht.

‘Je had hier niet mogen komen; je moet onmiddellijk de zaal verlaten!’ De man wil Stefan bij zijn arm grijpen, maar razendsnel ontwijkt hij hem.

‘Ik ben niet ongevraagd gekomen, ik heb een uitnodiging van de koning ontvangen!’

‘Niets mee te maken. Wie niet passend gekleed is, is vervloekt; je hebt het over jezelf afgeroepen!’

De koning gaat staan, zijn rijzige gestalte verheft zich. ‘Stop!’ klinkt zijn stem met kracht door de zaal. ‘Laat Stefan met rust en verlaat direct deze ruimte!’

‘Ja, weg met die ordeverstoorder!’ stemt het publiek in. ‘Weg met hem!’

Een paar bewakers komen eraan en de voorname gast wordt zonder pardon afgevoerd. Opgelucht haalt Stefan adem, de rust keert weder.

De koning gaat weer zitten, richt zijn blik op hem en wenkt. ‘Kom, Stefan, kom!’

Verbaasd komt hij overeind.

‘Kom naar voren en neem plaats op de vrijgekomen stoel...’

Zodra hij plaatsgenomen heeft, verbreekt de koning het zevende zegel en rolt de boekrol open. Met krachtige stem begint hij voor te lezen, gefascineerd luistert de zaal toe.

Terwijl Stefan geheimenissen aanhoort die al eeuwenlang verborgen zijn gebleven, hoort hij heel in de verte zijn naam roepen: ‘Stefan, Stefan ...’

De stem komt steeds dichterbij.

1. Kiezen of niet kiezen

‘Stefan, wakker worden!’ Er wordt aan zijn arm gerukt.

‘Hè, waarom doe je dat?’ valt hij slaapdronken uit en kijkt in het glimlachende gezicht van een van de herbergmedewerkers.

‘Omdat ik jou zo goed ken. Als jij geen ontbijt hebt gehad, rammel je de hele dag van de honger en dat wil ik je besparen. Dus mag je mij dankbaar zijn.’

‘Hoe laat is het dan?’

‘Bijna negen uur en je weet het, na negen uur geen ontbijt meer.’

‘Zo laat al! Vlug ...’

Hij springt zijn bed uit; gelukkig, nog net op tijd voor het ontbijt. Meestal staat hij voor dag en dauw op, maar het is gisteravond laat geworden na een gezellig avondje uit met Irma en Ellen.

‘Zo veel, weet je het echt heel zeker?’

‘Ja, heel zeker, het is echt tien procent en het moet aan het bestuur van de Kubus afgedragen worden.’

‘Je bent toch niet in de war met de loonbelasting, die wordt geheven op het bruto-inkomen?’

‘Nee, Stefan, ik weet heus wel wat ik zeg. De Agapèbelasting wordt geheven op het netto-inkomen en bedraagt tien procent,’ antwoordt Natsumi beslist. Het is avond en ze heeft hem opgebeld om te zeggen dat ze de volgende ochtend voor het eerst gaat werken. Men heeft haar een tijdelijke baan in het ziekenhuis aangeboden met de beschikking over een klein kamertje.

‘Het is dus een extra belasting boven op de rest en nog veel ook, valt dat even tegen.’

‘Dat doet het zeker, vooral als je salaris toch al niet zoveel is, zoals in mijn geval.’

‘Waarom tien procent?’

‘Het staat ergens in de spreuken dat iedereen tien procent van zijn inkomen aan de Kubus moet afstaan. De stichting Vrienden van Agapè heeft me uitgelegd dat het geld nodig is voor het onderhoud van de Kubus met zijn bijeenkomsten, en ook voor het personeel, plus nog de zendelingen die in het Grijs Land onderhouden moeten worden.’

‘Goed, het zal wel zo zijn, een fikse tegenvaller dus, maar niets aan te doen. Toch fijn dat je een baan hebt, alsnog gefeliciteerd.’

‘Dank je wel. Het wordt ook hoog tijd dat ik weer wat ga verdienen; mijn reis heeft veel geld gekost.’

‘Ja, bij mij heeft het ook een flink gat in de financiële reserves geslagen en ik zal dus net als jij moeten gaan werken. Na mijn eedaflegging hoop ik een baantje te krijgen in de herberg waar ik nu verblijf, maar dat is nog niet helemaal zeker. Afijn, zolang ik niets verdien, hoef ik ook geen tien procent te betalen.’

‘Dat is inderdaad het voordeel van het pelgrimzijn. Weet je dat de toeristen voor elke nacht die ze in de stad verblijven een behoorlijk bedrag aan toeristenbelasting moeten betalen? Ook kunnen ze als toerist geen beroep doen op de voorzieningen van de Stichting Vrienden van Agapè. Het adres waar ik nu de laatste nacht door zal brengen, is een eenvoudig en goedkoop pension en had ik zonder hun hulp waarschijnlijk nooit gevonden.’

‘Is het gewoon bij mensen aan huis?’

‘Ja, ze hadden een kamertje over en wilden dat voor korte tijd verhuren. Ik was het helemaal beu om op grote slaapzalen met zo veel mensen te moeten slapen en had dringend behoefte aan privacy.’

‘En, ben je nu een beetje tot rust gekomen?’

‘Nou ... ik ben nog steeds aangeslagen door die profetie van de Prieesteres.’

‘Maar het was zo geweldig ... zo bemoedigend voor je.’

‘Ik ben er ook heel blij mee, dat heb ik je al gezegd, maar het moet nog allemaal goed tot mij doordringen.’

‘Dat komt vanzelf wel, als je meer tijd krijgt om het te verwerken. Maar, eh, ik heb nog een verzoek aan jou.’

‘Ja ... vraag maar.’

‘Volgende week zondag ga ik zelf de eed afleggen en ik zou het leuk vinden als jij daar bij zou kunnen zijn.’

‘Ik zal het proberen, maar ik kan het niet beloven. Voorlopig zal ik veel onregelmatige diensten moeten draaien, het lot van veel beginnende verpleegkundigen, helaas. Ik zal het zeker aanvragen en waarschijnlijk zal het ook wel toegestaan worden, maar als er iemand ziek wordt of verhinderd is, ben ik natuurlijk de eerste die in moet vallen, dat snap je wel.’

‘Ja, dat begrijp ik, ik hoop maar dat het je lukt om te komen. In ieder geval heel veel sterkte morgen met je nieuwe baan. Hoe heb je dat trouwens zo snel voor elkaar gekregen? Je moet toch eerst de eed afleggen voordat je jezelf voor tijdelijk werk mag inschrijven.’

‘Dat klopt, maar de begeleider van mijn eedgroep heeft een goed woordje voor mij gedaan bij het bemiddelingsbureau zodat ik direct na de eedaflegging aan de slag kan.’

‘Nou, dan heb je het getroffen. Ik ben benieuwd hoe het werk in de stad je zal bevallen. Spreken we af dat we regelmatig contact met elkaar zullen houden? Al is het maar een telefoontje of een e-mail.’

‘Afgesproken. Jij ook het beste, Stefan.’

Verontwaardigd bergt hij zijn telefoon weer op. Dat had Maarten of Marjolein toch weleens kunnen zeggen, dat van die tien procent; als aspirant eedafleggers hoor je dat toch te weten. Zodra hij de kans krijgt, wil hij dit aankaarten.

Door het afwisselende programma van de introductiegroep – concerten, bustochten, rondleidingen – leert Stefan de hoofdstad steeds beter kennen. Het is allemaal nog boeiender en dynamischer dan verwacht en het komt soms zo onwezenlijk op hem over, alsof hij in een roes leeft, die toch onherroepelijk een keer ten einde moet komen.

Ondertussen nadert de grote dag met rasse schreden. Vanmiddag zal de eedgroep voor het laatst in het huis van Maarten en Marjolein samenkomen. Wanneer hij dan samen met de andere kandidaten in de huiskamer van de coördinator en zijn vrouw zit, steekt Maarten van wal.

‘Vrienden, vandaag is de laatste dag van jullie oude leven. Morgen zal alles anders zijn geworden, als jullie de eed hebben afgelegd. Met die gelofte zal de oude mens sterven en de nieuwe mens opstaan. Vanaf dat moment zullen jullie door de Vredestichter persoonlijk geleid worden. Hij zal tot jullie spreken en de weg tonen die je moet gaan; alles wat de Allerhoogste wil, zal hij verkondigen.

De gelofte van trouw aan de Vredestichter betekent een radicale breuk met het verleden. De Vredestichter zelf zal woning in jullie harten maken en je innerlijk vernieuwen. Dat betekent dat de oude driften en begeerten zullen verdwijnen. Wie wil leven met de Vredestichter moet afstand doen van woede-uitbarstingen, lasterpraat, hebzucht, jaloezie, seksuele uitpattingen, verslavingen, misdaad tot moord aan toe, en ga zo maar door. In de kring van de volgelingen van de Vredestichter komen dergelijke zaken niet voor. Daar zijn enkel liefde, warmte, bescherming, zorg voor elkaar, goedhartigheid, vreugde en geluk.

De keus is nu aan jullie: wat voor leven willen jullie leiden? Een leven zonder de Vredestichter, óf een met hem. Ik wil van ieder van jullie horen of je morgen bereid bent de eed af te leggen, of niet. Maar eerst wil ik

jullie nog de gelegenheid geven om vragen te stellen of problemen aan te kaarten. Wees niet bang om iets doms te vragen; de domste vraag is de vraag die nooit gesteld wordt. Stefan, ik zie dat jij zit te popelen om aan het woord te komen, ga je gang.'

'Je hebt zojuist wel een heel lange waslijst van narigheden opgesomd; zo kwaadaardig hoeft een leven zonder de Vredestichter toch ook weer niet te zijn? Die slechte eigenschappen die jij allemaal noemt, heb ik al lang achter mij gelaten, zo ik ze al ooit bezeten heb.'

'Degenen die mislukt zijn in het leven begrijpen over het algemeen beter dat ze de Vredestichter nodig hebben dan zij die zelf hun problemen op kunnen lossen en trots zijn op hun succes. Voor de succesnummers is het veel moeilijker om zich in nederigheid te buigen voor de enige die hen kan redden van een ondergang die ze zelf niet aan zien komen. Bij pelgrims treedt ironisch genoeg vaak een omkering op: zij die denken dat ze geslaagd zijn in het leven, maken vaak de beslissende keuze niet en zij die gefaald hebben, doen dat meestal wel.'

'We hebben toch de pelgrimstocht met goed gevolg afgelegd. Betekent dat dan niets?'

'Zolang iemand de Vredestichter niet erkent en de eed van trouw niet afgelegd heeft, blijft hij onder de macht van de zonde.'

'Je wil zeggen dat ik nog niet vrij ben,' antwoordt Stefan verbaasd.

'Dat klopt. Je wordt pas echt vrij als je definitief gekozen hebt voor de Vredestichter.'

'Ik krijg de indruk dat het eerder andersom is,' komt Ellen tussenbeide. 'De toewijding aan de Vredestichter waar jij het voortdurend over hebt, heeft iets van onderwerping.'

'Ergens heb je gelijk. Je moet inderdaad je soevereiniteit afstaan.'

'Nu ben ik nog vrij en straks zal ik een slaaf worden?!'

'Het is maar hoe je het bekijkt. Iemand die gaat huwen is ook eerst nog vrijgezel. Vanaf zijn jawoord is hij gebonden aan zijn partner. Is hij daarmee een slaaf geworden? Goed beschouwd is het eerder andersom. Mensen die helemaal op zichzelf staan, denken dat ze vrij zijn. In het begin zijn ze dat ook wel, maar met de tijd raken ze steeds meer verstrikt in hun eigen vrijgezellenbestaan. Op den duur zijn ze niet meer in staat om zich aan iemand te binden en een bestendige relatie op te bouwen. Ze hebben nooit een waarachtige keuze willen maken en de consequenties getrokken die onherroepelijk aan een keuze voor een partner vastzitten. Ze pochen op hun vrijheid, terwijl hun leven in werkelijkheid een eenzame lijdensweg is.'

Geërgerd fronst Ellen haar wenkbrauwen. ‘Ik ben zelf vrijgezel, maar dat wil niet zeggen dat ik eenzaam ben. Ik heb een interessante baan, veel vrienden en vriendinnen, en mijn leven is echt niet te zwaar. Ik ben gelukkig zoals ik nu ben en heus wel in staat om een zelfstandige keus te maken.’

‘Bewijs het eerst maar eens.’

‘Niet kiezen is trouwens ook kiezen.’

‘Niet kiezen is steeds verder vervagen. Wie niet voor de Vredestichter gekozen heeft en zijn naam niet beleden heeft, is slechts een schim van zichzelf. Hij leeft in een illusie, in een schaduwwereld, als een mens die zijn leven lang in een grot heeft doorgebracht en veronderstelt dat het schemerlicht daarbinnen het volle daglicht is.’

‘Wat bedoel je met dat schemerlicht?’ mengt Irma zich in de discussie.

‘Het ware licht wordt nog voor een groot deel tegengehouden door de leugens van het Grote Fantoom, die het stralende zonlicht verduisteren.’

‘Welke leugens zijn dat dan?’

‘De leugen bijvoorbeeld dat we zonder de Vredestichter werkelijk een gelukkig en zinvol leven kunnen leiden. Mensen worden in die waan geboren en groeien erin op, zonder dat ze in staat zijn de waarheid te zien. Ze zijn niet anders gewend dan te denken dat dit hun hele leven is. En dat is begrijpelijk, want de grot van het schemerleven is immens groot. Je kunt er eindeloos in ronddolen, maar hoe ver je ook gaat, het is en blijft altijd een grot. Wie niet buiten is geweest, heeft geen benul van de weidsheid van het aardoppervlak, de pracht van de sterrenhemel in de nacht, de kracht van het zonlicht en de schoonheid van de helderblauwe lucht overdag.’

‘Het Grote Fantoom, is dat niet een hersenspinsel?’ vraagt Sander sceptisch.

‘De kracht van het Grote Fantoom is juist gelegen in de ontkenning van zijn bestaan. Zo misleidt hij de mensheid en leidt haar steeds verder weg van de redding van de Vredestichter en de liefde van de Allerhoogste. De mens wordt opgenomen in de maalstroom van een leven dat niet waarachtig is; hij wordt geleid door halve waarheden en hele illusies.’

Met een doordringende blik kijkt Maarten de groep rond. ‘Alles is voor-geprogrammeerd, alles wordt in het werk gesteld om je weg te voeren van de uitgestrekte handen van je redder. Jullie leven in het machtsgebied van het Grote Fantoom en denken daarin bescherming te kunnen vinden. In werkelijkheid word je geëld. Voor een korte tijd mag je van het leven

genieten, om straks door hem geconsumeerd te worden en na het sterven voor eeuwig verloren te gaan.'

Ellen kijkt hem wantrouwend aan. 'Maar je kunt je toch ook uit eigen kracht tegen het kwaad verzetten?'

'Wat is kwaad en wat is goed, hoe wordt dat bepaald? Je verstand alleen schiet tekort tegen de misleidingen van het Grote Fantoom.'

'Mijn geweten leidt me vanzelf wel en zegt me wat goed is en wat slecht; daarvoor heb ik geen Vredestichter nodig.'

'Je geweten biedt evenmin een uitweg, want het kan net zo goed bedregen worden door de vele vermommingen van het Fantoom.'

'Jij bent natuurlijk van mening dat een mens niets kan zonder de Vredestichter. Ik vind dat onzin, ik ga ook zonder hem mijn eigen verantwoordelijkheid niet uit de weg. Ik doe net als Stefan mijn uiterste best om wat van mijn leven te maken en probeer zoveel mogelijk het goede voor mijn medemens te doen.'

'Je voornemens kunnen nog zo goed zijn, Ellen, zonder de Vredestichter verval je vroeg of laat toch tot eigendunk en zelfingenomenheid. Geef het maar toe: ongemerkt zit je met ontelbare draden verstrikt in het web van het Grote Fantoom, dat je influistert vrij te zijn. Je wordt verdoofd door leugens, waardoor het goede slecht lijkt en het slechte goed, en je steeds verder wegzinkt in een waanwereld. Vergelijk het maar met een droom die heel levensecht is. Geen moment komt het in je op dat je niet wakker bent. Mocht dat onverhoopt toch gebeuren, dan word je vanzelf wel weer in een volgende droomwereld getrokken.

Daarom mijn dringende oproep: ontwaak, word wakker!' spreekt de kringleider vurig, zich weer tot de rest van de groep wendend. 'We leven niet in het paradijs. Het Grote Fantoom gaat rond als een hongerige wolf, op zoek naar prooi om te verslinden. Tegen hem maken wij miezeringe mensjes geen schijn van kans. Enkel de Vredestichter kan ons behoeden; hij is gekomen om ons wakker te schudden en op te nemen in de wereld van de werkelijkheid.'

'En daarvoor moeten we eerst de eed afleggen?'

'Ja, Irma, je moet je trots opzij schuiven en zelf die eerste stap zetten, weg uit het schijnparadijs waarin je leeft.'

'Is het bij de Vredestichter dan zoveel anders?' vraagt Ellen argwanend.

'Natuurlijk. Zijn wereld is totaal verschillend van die van de aardse machthebbers. Wij worden niet door hem onderdrukt, maar juist in onze waarde gelaten. Hij wil geen slavernij, maar vrijheid. Hij maakt je wakker

uit de zoete nachtmerrie, maakt je ervan bewust waar je staat en schenkt het eeuwige leven, mits we dat ook zelf willen.

De Vredestichter dringt zich niet op, maar stelt je voor een keuze: óf je gaat verder op de bekende, brede weg, de grijze weg van de onverschilligheid en eigendunk, óf je kiest voor de onbekende weg, de smalle weg van de Vredestichter. In het laatste geval gaat er een nieuwe wereld voor je open; je begint een leven waarvan jij je nu met geen mogelijkheid een voorstelling kunt maken.'

'Maar is er dan geen derde weg, een soort tussenweg?' informeert een meisje.

'Vanzelfsprekend niet! Je mag allang blij zijn dat er nu twee zijn. Voor dat de Vredestichter op aarde kwam, was er maar één: de weg naar de afgrond. De Vredestichter is speciaal door de Allerhoogste gestuurd om de weg naar het eeuwige leven te banen.'

'Wat zal er dan precies veranderen als we voor de smalle weg kiezen?' houdt het meisje aan. 'Ik kan me er niets bij voorstellen.'

'De ware volgeling van de Vredestichter leeft in vrede met de Allerhoogste omdat hij gerechtvaardigd is door het offer dat de Vredestichter gebracht heeft. Hij is vrij van alles wat omlaag trekt, van alles wat de oude mens kenmerkt. Hij wordt vernieuwd van denken, een vernieuwing die begint bij de eedaflegging en de rest van zijn leven doorgaat. Dag na dag wordt hij door de Allerhoogste veranderd, waarbij hij steeds meer gaat lijken op de Vredestichter zelf. Dat is een groeiproces, waar ieder die eraan deelneemt vroeg of laat de vruchten van zal plukken.'

Het meisje knikt tevreden, ten teken dat ze het heeft begrepen.

'Wat zijn die vruchten dan in jouw eigen leven?' vraagt Stefan hem op de man af.

'In de eerste plaats blijdschap. Steeds meer loof ik de Allerhoogste om wat hij in mij bewerkt, om wat ik uit mezelf nooit zou kunnen bereiken. Ik dank hem elke dag weer voor zijn liefde en voor de innerlijke rust en vrede. Mijn beker vloeit over van geluk. Dankzij hem kan ik goed zijn voor de medemens, voor de andere volgelingen van de Vredestichter en als het moet ook voor degenen die nog geen deel hebben aan dit nieuwe leven; ja, zelfs voor hen die ons soms het leven zuur maken.'

Maarten pauzeert even en negeert de stuurse blik die Ellen hem toewerpt. 'De levensstijl van allen die voor de smalle weg gekozen hebben, kenmerkt zich door vriendelijkheid, geduld, bescheidenheid, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Wij zijn onbaatzuchtig en vol erbarmen; voegzaam, gehoorzaam en eensgezind. Eén in streven, één in onze verering

van die ene, die drie is. Zo zijn wij als een vuurkubus op een hoge berg: een lichtbaken in een steeds duisterder wordende wereld. Is mijn antwoord zo duidelijk genoeg?’

‘Ja, helemaal.’

‘Als er geen vragen meer zijn, wil ik nu graag van jullie vernemen wat je keuze is.’

Stefan steekt zijn hand op. ‘Eén vraagje had ik nog. ‘Ik heb gehoord dat je tien procent van je nettoloon af moet staan, als Agapèbelasting. Klopt dat echt?’

‘Ja, dat is juist. Veel van het geld is nodig voor het onderhoud van de Kubus met zijn samenkomsten en voor de zendelingen in het Grijze Land. En een groot deel gaat naar de salarissen van de Priesteres en haar medewerkers, plus het personeel van de Kubus en van het archief. Alle onkosten, inkomsten en uitgaven worden maandelijks gepubliceerd in het financieel overzicht van de gemeente.’

‘Waarom is ons dit niet meteen meegedeeld?’

‘Wij willen de pelgrims niet belasten met geldkwesties. Het gaat er in de eerste plaats om dat zij de Vredestichter leren kennen.’

‘Wie zijn liefde heeft leren kennen, is overigens heus wel bereid om zo veel van zijn inkomen af te staan,’ antwoordt Marjolein.

‘Kan zijn, maar ik vind tien procent erg veel en ik had het graag eerder geweten.’

‘Nou moet je niet gaan klagen,’ wijst de vrouw van de coördinator hem terecht. ‘Als je die 66 spreuken goed had bestudeerd, had je het toch kunnen weten; het staat er duidelijk in, spreuk 42.’

‘Daar staat niets van een belastingheffing over het netto-inkomen; maar vooruit, ik wil niet zeuren.’

‘Ik vind dat Stefan gelijk heeft,’ wendt Ellen zich tot Maarten, ‘je had het ons van tevoren moeten zeggen. Trouwens, nu we het er toch over hebben, hoe staat het met de naleving van die spreuken? Is een inwoner van het land van Eeden verplicht zich aan alle leefregels te houden?’

‘Concentreer jij je nu maar in eerste instantie op de Vredestichter, die 66 spreuken komen later wel aan de orde.’

‘Waarom wil je nou niet eerlijk zeggen hoe je daarover denkt, dat vind ik ergerlijk. Irma en ik hebben onderweg bij een verkoper van sigaretten en alcohol overnacht, die hel en verdoemenis predikte voor ieder die zich niet stipt aan die spreuken wilde houden. Een andere pelgrim die daar ook overnachtte, beweerde echter dat er hervormingen op komst zijn. Toen de verkoper hiermee geconfronteerd werd, kreeg hij een verschrikkelijke

woedeaanval. Daarom wil ik het nu weten: zijn de 66 spreuken volmaakt en alleenzalmakend, of had die logé gelijk en zijn er inderdaad hervormingen op til?’

‘Die persoon, wie het ook was van wie je dit gehoord hebt, was goed ingelicht. Maar die conclusie had je inmiddels zelf ook wel kunnen trekken, aangezien je toch met eigen ogen hebt kunnen zien dat er een priesteres aangesteld is. Strikt genomen is dat in tegenspraak met spreuk 39, die zegt dat aan het hoofd van de samenkomst altijd een man moet staan en dat vrouwen zich bescheiden horen op te stellen.’

‘Waarom dan al die geheimzinnigheid?’

‘Niks geheimzinnigheid, je krijgt hier altijd een eerlijk en open antwoord. Ik wil jou en de anderen er alleen maar op wijzen dat jullie je in de eerste plaats moeten richten op de Vredestichter, en niet op de 66 spreuken.’

‘Het is hier altijd Vredestichter voor en Vredestichter na, ik hoor niets anders.’

‘Je moet wel begrijpen dat hem navolgen het allerbelangrijkst is en blijft,’ antwoordt Maarten geïrriteerd. ‘Daar valt niets aan te hervormen. Hij leidt zijn volgelingen op de juiste weg; van dat principe mag geen duimbreed afgeweken worden. En dan wil ik nu toch echt verder gaan. Tenzij er nog andere vragen zijn?’ De coördinator kijkt in het rond. ‘Heeft iedereen genoeg gevraagd? Zo ja, dan nu graag jullie keuzes.’

Gespannen zien de leden van de eedgroep elkaar aan. Om de beurt wordt ieder bij naam genoemd. Zonder lang na te denken geeft de een na de ander een volmondig ja ten antwoord, totdat Maarten bij de twee vriendinnen uitkomt.

‘Irma, voordat jij jezelf bij mij opgaf, had je nogal wat twijfels erover of je de eed wel af wou leggen. Wat is jouw keus geworden?’

‘Ik ga morgen de eed van trouw afleggen, ik verlang er steeds meer naar.’

‘Dat weet je zeker?’

Ze knikt kort. ‘Heel zeker.’

‘Mooi zo, fijn om te horen. Ellen, wat is jouw keus?’

‘Ik heb zojuist besloten om de eed niet af te leggen.’

‘Mag ik ook vragen waarom niet?’

‘Ik vind dat je vrijgezellen stigmatiseert, door ze af te schilderen als individuen die geen keuze kunnen maken. Je hebt het recht niet om ons zo te veroordelen; de situatie is immers voor iedere vrijgezel weer

verschillend. Er kunnen ontelbare goede redenen zijn waarom iemand geen partner heeft.’

‘Maar zo heb ik dat helemaal niet bedoeld. Ik wou alleen maar aangeven dat de mens verloren is zonder de liefde van de Vredestichter. Ik ben het juist met je eens als je zegt dat er goede redenen kunnen zijn waarom iemand geen partner heeft. Er zijn zelfs mensen die bewust vrijgezel blijven om daardoor beter de liefde van de Vredestichter te kunnen verspreiden, en voor hen heb ik juist een diep respect.’

‘Liefde, dat is een woord dat je zo vaak gebruikt. En die liefde moeten we in Agapè wel vinden? Ik heb zo eens om mij heen gekeken en ben ervan overtuigd geraakt dat de mensen hier net zo leven als in het Grijs Land. Het zijn allemaal mooie woorden die je hier te horen krijgt, maar daar koop ik niets voor. Het gaat om de praktijk en ik ben bang dat de liefde en vrijheid die ons hier voorgespiegeld worden, in werkelijkheid niets meer dan een fata morgana zijn.’

‘Je bent wel heel erg snel met je oordeel. Weet je heel zeker dat je niet de eed af wilt leggen?’

‘Ja. Ik wil het niet, morgen niet, overmorgen niet en nooit niet.’

‘Heb je er echt goed over nagedacht? Als je de Vredestichter nu afwijst, kan ik je niet garanderen dat je ooit nog eens zo’n kans krijgt.’

‘Jij mag het dan wel als een kans zien, ik denk daar heel anders over.’

‘Hoe dan?’

‘Het afleggen van de eed zie ik niet als een kans, maar als een val, waar je niet in moet trappen.’

Iedereen schrikt; het gezicht van de coördinator verstrakt. ‘Tja, als je er zo over denkt, hebben wij elkaar helaas niets meer te zeggen. In dat geval moet je zelf maar de consequenties dragen.’

‘Ja, dat ken ik, altijd hetzelfde liedje. Kies voor de Vredestichter of anders word je door hem in het eeuwige vuur geworpen. Dat wou je toch zeggen, nietwaar?’

‘Je begrijpt me niet goed. Wat ik duidelijk wilde maken, is dat je beter de eedgroep kunt verlaten.’

Een doodse stilte valt in de kamer, totdat Irma ontdaan uitroept: ‘Nee, alsjeblijft, stuur haar niet weg! Ze weet niet wat ze zegt. Dat meen je toch niet echt, hè, Ellen, van die val?’

Vastberaden staat Ellen op. ‘Het spijt me voor jou, maar ik meen het wél en ik verkies het om mijn eigen weg te gaan. Je kunt nú nog met me meegaan.’

‘Ellen, wil je onmiddellijk mijn huis verlaten, nu!’ sommeert Maarten op boze toon.

Met opgeheven hoofd en zonder een woord te zeggen verlaat de rebel de kamer, nagestaard door de anderen en Irma helemaal ontredderd achterlatend. Stefan, die naast haar zit, legt even troostend zijn arm om haar schouders heen. De feestelijke stemming is in één klap verdwenen en de achterblijvers kijken elkaar bedrukt aan.

De vrouw van Maarten staat vlug op. ‘Ik zal nog maar eens wat koffie en thee inschenken, met een koekje erbij. Wie wil er nog wat? Irma, wil jij nog een kopje thee, dat zal je goed doen.’ Terwijl ze de thee inschenkt en haar het kopje overhandigt, merkt ze op: ‘Tja, meisje, kop op. Het leven met de Vredestichter gaat nu eenmaal niet altijd over rozen. Je zult moeten accepteren dat sommige mensen liever de brede weg willen lopen in plaats van de smalle.’

‘Maar ze is mijn beste vriendin,’ werpt Irma beteuterd tegen.

‘Je ware vrienden, dat zijn zij die de weg van de Vredestichter gaan. Bereid je nu maar voor: als jij morgen de eed aflegt en zij niet, dan zal de scheiding tussen jullie alleen maar groter worden.’

‘Misschien kan ik haar toch nog overhalen ... Als ze van mening verandert, mag ze dan morgen toch nog de eed afleggen?’

Peinzend kijkt Marjolein haar even aan. ‘Irma, koester alsjeblieft geen valse hoop. Ik heb je vriendin goed geobserveerd en ben ervan overtuigd dat ze niet op haar woorden terug zal komen.’

‘Ik ben bang dat mijn vrouw gelijk heeft. Je vriendin heeft dan wel aan onze eedgroep meegedaan, maar ze heeft er eigenlijk nooit echt bij gehoord. Ga er maar van uit dat ze niet van mening zal veranderen.’

Irma staart verdrietig voor zich uit; Stefan heeft met haar te doen, hij kan wel raden hoe ze zich voelt. De anderen willen wel allemaal de eed afleggen, Ellen is de enige die heeft geweigerd, hoe pijnlijk moet dit voor haar vriendin zijn. Zelf vindt hij het verdraaide jammer dat de zaken zo gelopen zijn. Net als Irma voelt hij zich bepaald ongemakkelijk over de hele situatie, vooral omdat Maarten hem nog niets heeft gevraagd. Wat onzeker kijkt hij de coördinator aan, zou hij het vergeten zijn? Het lijkt wel alsof Maarten het aanvoelt, want hij zegt snel: ‘Ja, Stefan, door alle consternatie heb ik jou nog niets kunnen vragen. Ben jij bereid om morgen de eed af te leggen?’

De laatste kandidaat haalt even diep adem. ‘Ik ga morgen de eed van trouw afleggen, samen met de anderen.’

De coördinator knikt instemmend. ‘Van jou had ik ook niet anders verwacht.’

Het hoge woord is eruit en zijn keuze gemaakt, maar het geeft hem niet de verwachte blijdschap. In plaats daarvan houdt hij er een nare bijmaak aan over.

Nu het formele gedeelte afgehandeld is, stelt Marjolein voor om naar een restaurant in de buurt te gaan. Het is niet al te ver en ze kunnen er te voet naartoe. Onderweg probeert Stefan Irma een hart onder de riem te steken.

‘Had je het aan zien komen dat ze zou weigeren, of kwam het totaal onverwacht voor je?’

‘Nou, dat is eigenlijk het vreemde van alles. Ik was in het begin degene die twijfelde, zij niet. Maar naarmate we hier langer waren, kreeg zij steeds meer twijfels, terwijl het voor mij langzaam maar zeker duidelijk werd dat ik het wél wou. Ja, ik herinner me nu dat ze voor het eerst iets van haar afkeer liet blijken na het etentje bij Maarten thuis. Ze vond zijn woorden te gladjes, te mooi om waar te kunnen zijn. Toch had ik tot het laatst toe de hoop dat zij ook de eed af zou leggen. Ik bedoel, het was nog geen uitgemaakte zaak.’

‘Hm, ik begrijp het. Jammer dat Maarten zich zo ontactisch uitgelaten heeft met zijn opmerking over die vrijgezellen. Zonder dat was het misschien anders gelopen ...’

‘Ik weet niet,’ zegt ze hulpeloos en ineens voegt ze er op besliste toon aan toe: ‘maar één ding weet ik wel. Ik ga vanavond toch proberen om haar op andere gedachten te brengen, wat ze ook mogen zeggen.’

Meewarig ziet hij haar aan, en zwijgt. De groep is intussen bij het restaurant gearriveerd en de sfeer onder de pelgrims heeft zich inmiddels aardig hersteld, maar is toch niet meer zo ongedwongen als voorheen. Wel wordt er, nadat iedereen verzadigd is en koffie en andere drankjes besteld zijn, gezellig nog wat gekeuveld, en zo vliegt de avond om.

Wanneer Stefan dan als laatste afscheid neemt van Irma, stelt hij voor: ‘Wat zou je ervan zeggen als we morgen na de Agapemaaltijd met ons drietjes nog ergens wat gaan drinken? Dan kunnen we toch een beetje ons eigen samenzijn vieren en de eedgroep op gepaste wijze afsluiten. Wat vind je daarvan?’

Irma’s gezicht klaart meteen op. ‘Goed idee, dat doen we. Ik zal het tegen Ellen zeggen, zodat ze ons morgen op kan wachten.’

‘Afgesproken. Tot morgen dan en doe de groeten aan Ellen.’

2. De eed aan de Vredestichter

‘Beste kandidaten, van harte welkom in ons midden.’

Met de andere leden van zijn eedgroep staat Stefan in het midden van de Koepel, voor het podium met daarop het Boekenbeeld. De Priesteres staat schuin tegenover hem en het is de eerste keer dat hij haar van zo dichtbij kan zien.

‘Vandaag is een heugelijke dag,’ vervolgt de Priesteres haar toespraak, ‘de dag waarop jullie de eed afleggen en trouw beloven aan de Vredestichter. Ieder van jullie heeft ervoor gekozen om deze belangrijke stap te zetten, een stap die jullie leven ingrijpend zal veranderen. De verlovingstijd heeft lang genoeg geduurd, nu is het moment gekomen om in het huwelijksbootje te stappen. Vandaag zullen jullie de liefde van de Allerhoogste in haar volle glorie mogen ervaren.’

De Priesteres wijst naar boven. ‘Kijk eens naar die gouden zon. Wie voor de Vredestichter gekozen heeft, zal stralen van de heerlijkheid van de Allerhoogste. Als iedereen jullie voorbeeld zou volgen, zou er geen nacht van verdriet en rouw meer zijn, maar zou de hele wereld in het eeuwige daglicht van zijn onbeschrijflijke vreugde mogen baden.

Aan de Allerhoogste zal het niet liggen want zijn liefde schijnt altijd, dag en nacht. Nee, het is aan ons, aan ons heeft de Vredestichter het mandaat gegeven om voor hem een baken te zijn in de duisternis. Wat een voorrecht, maar ook wat een verantwoordelijkheid is het om fakkeldrager van de Allerhoogste te mogen zijn.

Beste mensen, geacht publiek, wij mogen trots zijn op deze kandidaten, die hun leven radicaal aan de Vredestichter willen toevertrouwen. Huis en haard hebben ze achter zich gelaten en ze zijn helemaal door het Land van Eeden getrokken om hier in Agapè een nieuw leven te beginnen. Dit is de tijd van de oogst, de tijd waarin de Vredestichter zich wil manifesteren. Ervaart u dit ook zo; dat we in een bijzondere tijd leven, voelt u het ook? De Hoogste Agapè trilt in al zijn facetten, de hele atmosfeer, het hele universum trilt van het intense verlangen van de Allerhoogste om zich te openbaren.’

Ze richt zich weer tot de eedgroep. ‘Beste kandidaten, jullie hebben allemaal de stem van de Vredestichter gehoord, anders zouden jullie hier nu niet staan. Jullie zijn bereid gevonden om zijn wil te doen en zijn weg te volgen. Daarom wil ik aan ieder van jullie vragen om nu je rechterarm omhoog te steken en mij na te spreken.

Hierbij beloof ik ... voor het aangezicht van de Allerhoogste en zijn volk ... voor eeuwig trouw aan de Vredestichter ... aan wie ik mijn leven wil geven.'

Nauwgezet spreekt Stefan de geformuleerde zinnen na. Als hij dan na de eedaflegging zijn arm omlaag laat zakken, bemerkt hij tot zijn verwondering dat het zijn linkerarm is. Enigszins onzeker kijkt hij de Priesteres aan. Prompt loopt ze naar hem toe en gaat voor hem staan. 'Stefan, uit velen heeft de Allerhoogste je uitgekozen en je getrokken naar onze prachtige en machtige hoofdstad. Tijdens je pelgrimsreis heb je reeds ervaren dat hij een plan met jou heeft. Een belangrijk plan waarin je een grote rol gaat spelen; in de komende tijd zul je dan ook steeds meer en meer op zijn pad geleid worden.'

De Priesteres sluit nu haar ogen en legt haar handen op zijn hoofd. 'En dit, Stefan, zijn de woorden van de Allerhoogste voor jou persoonlijk ... Ja, mijn zoon, ik heb je gekend, ik heb je gekend vanaf de moederschoot. En ik heb je in een plan gezet: een plan waarin je mij zult dienen en verheerlijken, mijn vertegenwoordiger zult zijn en mijn beelddrager.

Daarom zul je veel tegenstand ondervinden. Veel zal er op je afkomen om je van het plan af te houden dat ik jou opgedragen heb. Geef niet op, maar wees standvastig en let op mij, ik ben de Allerhoogste die je getrokken heeft; ik heb je weg bepaald. Elke andere weg wijs hem af en volg mij, dan zal ik je met krachten vullen die niet bekend zijn, noch aan jou, noch aan de mensen om je heen, maar ze zullen zichtbaar worden. Jij zult mij openbaren, zo spreekt de Allerhoogste.'

Het is voorbij; ze gaat naar een volgende kandidaat. Helemaal onthutst luistert hij naar wat ze de andere eedafleggers te zeggen heeft. Allemaal schitterende profetieën, de een nog mooier dan de ander; zelfs voor Irma is het een en al rozengeur en maneschijn. Als enige heeft hij te horen gekregen dat hem veel tegenstand te wachten staat. Behalve dat hij er niet veel van begrijpt, voelt hij zich behoorlijk opgelaten hierdoor.

Wanneer de samenkomst achter de rug is, staan Maarten en Marjolein al klaar om de deelnemers proficiat te wensen. Als eerste komt de coördinator op hem af en geeft hem een flinke klap op zijn schouders.

'Dat is een krachtig woord dat jij gekregen hebt, Stefan. Van harte proficiat! De Allerhoogste is heel wat met jou van plan!'

Hij knikt gelaten en neemt zich voor om later eens rustig over die profetie na te denken.

Na de eedaflegging gaan de kandidaten gezamenlijk naar het Agapèhuis om daar de traditionele Agapèmaaltijd te vieren. Maarten steekt zijn lof en bewondering voor de deelnemers niet onder stoelen of banken en er heerst een opgewonden en uitgelaten stemming. Zo ongedwongen mogelijk probeert Stefan aan de gesprekken deel te nemen, maar het gaat niet helemaal van harte.

Terwijl men aan de feestelijk gedekte tafels zit en op het eten wacht dat opgediend gaat worden, staat Maarten op. 'Beste mensen, zojuist hebben jullie allemaal de eed afgelegd en ten overstaan van de hele samenkomst trouw beloofd aan de Vredestichter. De Priesteres heeft gesproken en duidelijk laten blijken dat de Allerhoogste om jullie geeft en dat hij zich om jullie persoonlijk bekommert. Nu is het de beurt aan jullie om zijn woorden ook waar te maken. Een belofte of een profetie kan namelijk nooit zomaar uit zichzelf uitkomen. Het vraagt inzicht, doorzettingsvermogen en discipline om daar te komen waar de Allerhoogste je graag hebben wil. Richt je daarom op de woorden die hij gesproken heeft en neem ze serieus, overdenk ze bij dag en bij nacht.

Een weg lopen met de Vredestichter is niet altijd even gemakkelijk, soms kunnen er obstakels komen die je verhinderen om met hem verder te gaan. Als geen ander weet hij van de problemen waarmee je geconfronteerd kunt worden. Daarom heeft hij bij zijn heengaan naar de Vredevorst, aan zijn volgelingen beloofd dat zij extra kracht zouden krijgen om zijn weg tot het einde toe te kunnen volbrengen. Die belofte die hij toen gedaan heeft, geldt ook nu in deze tijd, voor jullie allemaal.

De volgende belangrijke stap die jullie daarom te wachten staat, is het kijken in het Oog van Agapè. Wie dat doet aanschouwt niet alleen het wezen van de Allerhoogste, maar ontvangt tevens de kracht van de Hoogste Agapè, die hem in staat stelt om de Vredestichter te volgen en te leven zoals hij dat gedaan heeft. Om jullie grondig op deze uiterst belangrijke gebeurtenis voor te bereiden, zijn er Ooggroepen in het leven geroepen. Grijp deze unieke kans aan om het wezen van de Allerhoogste te aanschouwen en zijn kracht te ontvangen; het is een voorrecht dat slechts weinigen vergund is. Al te lang is de kracht van de Allerhoogste verborgen gebleven.

Bij deze nodig ik jullie allemaal uit om je op te geven voor de vervolgroep: de Ooggroep. Bedenk daarbij dat je enkel en alleen een volwaardig burger van onze stad kunt worden door in het Oog te kijken. Versmaad deze gelegenheid dus niet, want er zijn slechts een beperkt aantal van die groepen; en hoe eerder je jezelf opgeeft, des te eerder ben je aan de beurt.'

De kringleider gaat weer zitten en ontvangt een spontaan applaus. Op eens krijgt Stefan een por van Irma, die naast hem zit. ‘Ik ga mezelf ook opgeven voor de Ooggroep. Jij toch ook?’ zegt ze plompverloren.

‘Wat zeg je me nou? Jij wou toch na drie weken teruggaan naar het Grijze Land, dat heb je me niet zo lang geleden zelf nog verteld.’

‘Dat is ook zo, maar ik ben van mening veranderd.’

‘Hoe is dat in hemelsnaam gekomen?’

‘Heb je niet naar de profetie geluisterd die ik gekregen heb? Daarin werd gezegd dat ik veel mensen tot de Vredestichter zou leiden, maar dan moest ik wel aan zijn woorden gehoorzamen. Weet je, Stefan, ik had het gevoel dat de Vredestichter heel persoonlijk tot me sprak. Er kwam zo’n rust en vrede over me heen, zoals ik dat nooit eerder ervaren heb. Daarom wil ik mezelf nu ook richten naar de profetie, snap je?’

Hij knikt bedachtzaam. ‘De eedaflegging heeft je van gedachten doen veranderen, is dat het?’

‘Ja, en dat niet alleen; ik ben er een ander mens door geworden. Ik heb eindelijk mijn levensdoel gevonden. Ik weet nu wat me te doen staat. Ik blijf hier en volg de Ooggroep. Als ik daarna in het Oog heb mogen kijken en de kracht van de Allerhoogste ontvangen heb, ga ik terug naar het Grijze Land om iedereen over de Vredestichter te vertellen.’

‘Nou, je bent heel wat van plan. Hoe ga je het Ellen vertellen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Geen flauw idee; ik zie wel.’

Zoals afgesproken zit Stefan met Irma en Ellen in een klein cafeetje om daar op hun eigen manier de eedgroep af te sluiten. Het lijkt wel alsof Ellen aanvoelt dat er iets met haar vriendin aan de hand is, want ze gaat meteen in de aanval. ‘Ik ga jullie niet feliciteren met de eedaflegging want ik vind het veel te veel een poppenkast. Eerlijk gezegd ben ik in jullie allebei teleurgesteld omdat jullie jezelf zo door die gladjanus van een Maarten in hebben laten pakken.’

‘Nou Ellen, jij hebt mij ook teleurgesteld doordat je weer over die hervormingen begonnen bent. Ik dacht dat we daar een afspraak over hadden gemaakt en ik had verwacht dat jij je daaraan zou houden.’

‘Hoezo niet aan mijn woord gehouden?’ vraagt Ellen op scherpe toon. ‘Jij hebt ons letterlijk gevraagd of wij voortaan wat voorzigtiger met jouw geheim om wilden gaan. Nu, in de eerste plaats heb ik jou niets beloofd en in de tweede plaats heb ik jouw naam niet genoemd, dat moet afdoende zijn. Je kunt mij niet verbieden over de hervormingen te spreken, je zou zelf ook geen geboden opgelegd willen hebben.’

‘Zo had ik het mij niet voorgesteld, dat besef je heus wel.’

‘Had dan ronduit gezegd dat ik er helemaal niet over mocht spreken.’

‘Hm, ga nou niet zeggen dat je niet wist wat ik bedoelde ...’

‘Probeer nu maar niet mij een schuldgevoel aan te praten. Voortaan moet je gewoon duidelijker zeggen wat je bedoelt.’

‘Nou, vooruit dan maar, je komt ermee weg, maar als ik had geweten hoe geraffineerd jij bent, was ik nooit met jou over die hervormingen begonnen.’

Ze ziet hem minachtend aan. ‘Doe niet zo moeilijk man, en geef maar toe dat je er zelf niet over durfde te beginnen; je was maar wat blij dat ik dat wél gedaan heb.’

Vertwijfeld haalt hij zijn schouders op. ‘Ik weet niet of ik blij of boos moet zijn om jouw bijdrage. De kwestie lag mij wel zwaar op de maag, dat geef ik toe. Daarom was ik opgelucht dat Maarten zich door jouw vraag gedwongen zag zich hierover uit te spreken. Maar ik had zijn bevestiging niet als voorwaarde gesteld, ik had immers al met eigen ogen gezien dat de Priesteres aan het hoofd van de gemeente staat, dat was wat mij betreft voldoende bewijs en dat is het nog steeds.’

‘Nou, voor mij niet. Jij bent wel erg goedgelovig.’

‘Dat is jouw oordeel. Ik krijg de indruk dat het daar helemaal niet om gaat. Zelfs nadat Maarten de hervormingen bevestigd had, weigerde jij de eed af te leggen. Wat had hij dan nog meer moeten doen?’

‘Niets. Ik geloof gewoon niet in deze hele schertsvertoning; behalve dat het een show is, word je er ook nog eens ingeluisd. Ik begrijp niet dat je dat niet ziet.’

‘Je snapt toch wel dat Maarten door die bevestiging zijn nek uitgestoken heeft en dat hij hierop aangesproken kan worden. Die man heeft enorme risico’s genomen, en wat doe jij? Jij wijst hem met een bout, ongegronde beschuldiging af. Dat valt me echt van je tegen.’

‘Om de gevoelens en belangen van Maarten maak ik mij al helemaal geen zorgen; die man is uitstekend in staat om voor zichzelf op te komen. Nee, ik weiger om met de stroom mee te gaan en te worden zoals die andere onbenulligen van de eedgroep, die de leugens van Agapè voor zoete koek aannemen.’

‘Je beledigt Stefan en mij, wij zijn geen onbenulligen,’ protesteert Irma gekwetst.

‘Née, Maarten heeft mij beledigd en jullie houden hem uit de wind. Daardoor voel ik mij gekwetst.’ Verontwaardigd wijst ze met haar hand naar zichzelf.

‘En dat reageer je op ons af. Wij noemen jou toch ook niet een onbenul doordat je de Vredestichter afgewezen hebt.’

Ellen slaakt een diepe zucht. ‘Waarom is de Vredestichter ineens zo belangrijk voor jou, ik begrijp dat niet! Had die avond nou maar gewoon de eedaflegging geweigerd en was met mij meegegaan, ik had het je nog wel zo nadrukkelijk gevraagd.’

‘Ik ben juist blij dat ik de eed afgelegd heb, daardoor heb ik nu de vrede van de Vredestichter ontvangen.’

‘Je hebt zijn vrede ontvangen door de eedaflegging?’ vraagt haar vriendin ongelovig.

‘Ja, ik heb vanochtend tijdens de samenkomst een ontmoeting met hem gehad. De Vredestichter heeft tot mijn hart gesproken,’ zegt ze ontroerd, terwijl ze zachtjes haar hand op haar borst legt.

‘Een ontmoeting nog wel, kijk aan! En wat heeft hij dan gezegd?’

‘Dat hij nog veel met mij van plan is en speciaal door mij heen wil werken. Op voorwaarde dat ik mezelf helemaal openstel en hem gehoorzaam ben, zal ik nog heel wat mensen naar de Vredestichter mogen leiden.’

Vol afkeer schudt Ellen het hoofd en wendt zich tot Stefan. ‘Wat weet jij hiervan?’

‘Irma heeft mij verteld dat ze haar hart aan de Vredestichter heeft gegeven op het moment dat ze de eed aflegde. De Priesteres heeft daarna een profetie over haar uitgesproken. Maar waarom vraag je haar zelf niet naar de details; ze is heus wel in staat om voor zichzelf te spreken.’

‘Een profetie, ook dat nog,’ klinkt het honend. ‘Wat werd er nog meer gezegd?’

‘Ja, ik heb een woord van de Allerhoogste voor mij persoonlijk gekregen. De rest van mijn leven zal ik door hem beschermd worden. Hij zal voor mij zorgen en in al mijn noden voorzien. Wanneer ik mezelf op zijn woorden richt, zal ik als geen ander de vrede van de Vredestichter mogen ervaren en deze op mijn beurt aan velen uit mogen delen. Door mijn bijdrage zal ik een belangrijke schakel gaan vormen in het plan dat hij met de mensheid heeft. Dat heeft hij door middel van de Priesteres aan mij laten weten.’

‘Ik was er al bang voor toen ik die vrouw vorige week bezig zag. Ze is werkelijk heel gevaarlijk: ze brengt iedereen het hoofd op hol door ze de meest absurde dingen voor te spiegelen.’ Zich tot Stefan kerend: ‘Ik vrees dat mijn beste vriendin voor altijd verloren is.’

‘Verloren? Nee, ze is juist gered. De Priesteres heeft haar hoop gegeven op een beter leven in een betere wereld.’

‘Jij hebt zeker ook je hart aan de Vredestichter gegeven en een woord mogen ontvangen?’

‘Ik had al een visioen gehad voordat ik naar Agapè vertrok. Daarin riep een vrouw van middelbare leeftijd mij op om naar haar toe te komen.’

‘Oooh, je hebt een visioen gehad ... Dat verklaart waarom je zo kritiekloos bent. Die vrouw die je gezien hebt, is zeker de Priesteres?’

‘Dat kan ik natuurlijk nooit met honderd procent zekerheid zeggen, maar het lijkt er wel verdraaid veel op.’

‘Mijn hemel! Zij zal over jou ook wel een profetie uitgesproken hebben, of niet soms?’

‘Jazeker.’

‘En nou ben je natuurlijk in de zevende hemel. Heeft ze jou ook gouden bergen beloofd?’

‘Geen materiële rijkdommen, maar ik zal wel het wezen van de Vredestichter openbaren en er zullen krachten vrijkomen die nog niet bekend zijn.’

‘Nog meer voorspoed en geluk, het kan niet op.’

‘Ze heeft me anders ook gezegd dat ik veel tegenstand zal ondervinden.’

‘Toe maar, je bent een gezegend man, proficiat. Bij al die anderen die ik vorige week gehoord heb, zijn alleen maar vreugde en voorspoed in het vooruitzicht gesteld. Man, man, hoe kun jij nou denken dat zij de vrouw van jouw visioen is. Word nou eens wakker, Stefan! Jullie worden betoverd waar je bij staat.’

‘Jij weet niet hoe het is om de Vredestichter lief te hebben,’ interrumpeert Irma geëmotioneerd.

Genadeloos ontwijkt Ellen de gekwelde en smekende blik van haar vriendin. ‘Stefan, van jou had ik toch wel beter verwacht. Jij, die altijd zoveel kritiek had op de 66 spreuken. Ben je die griezels van een Billy soms vergeten?’

‘Ik heb nog steeds kritiek op die spreuken. Ze zijn gevaarlijk, maar ik geloof ook in hervormingen. Zeker nu Maarten zich daar openlijk voor heeft uitgesproken.’

‘Waar zijn die hervormingen dan? De spreuken zijn onveranderd gebleven en ik heb nog niemand gehoord die er kritiek op uit durfde te oefenen.’

‘Ik eerlijk gezegd ook niet. Maar ik denk dat het goed is om geduldig te zijn. Het moet mogelijk zijn om Agapè van binnenuit te veranderen. En

dat moet je toch toegeven, het is al een hele sprong voorwaarts dat er een vrouw als priesteres is aangesteld.'

'Noem je dat een sprong voorwaarts? Die Priesteres is van lotje getikt, moet die waarzegster voor hervormingen gaan zorgen?' Ellen maakt een wanhopig gebaar met haar handen. 'Volgens mij zit trouwens niemand in de stad daarop te wachten. Het enige wat hier verandert, dat zijn de eed-afliggers, die vakkundig gehersenspoeld worden. Eerst was hun leven op orde en moet je nou eens zien wat voor puinhopen er aangericht zijn. Hoe moet het ooit weer goed komen met Irma?'

'Het gaat goed met mij, ik heb me juist nog nooit zo gelukkig gevoeld.'

'En ik heb me nog nooit zo ongelukkig gevoeld. Voor mij is de lol er wel van af. Irma, het lijkt me het beste als we nu meteen onze vakantie afbreken en naar huis terugkeren. In het Grijs Land heb je specialisten die weten hoe ze slachtoffers zoals jij moeten herprogrammeren.'

'Ik ga niet terug,' antwoordt Irma vastberaden, 'en doe nou alsjeblieft niet alsof ik gek ben. Ik ga straks de Ooggroep volgen en misschien zelfs in Agapè wonen.'

'Wat?!' Van stomme verbazing slaat Ellen beide handen voor haar gezicht. 'Dat kan niet waar zijn; ik geloof dat ik je niet goed verstaan heb.'

'Je hebt het goed gehoord, ik ga de Ooggroep volgen.'

'En je werk dan, je vrienden, je ouders? Wil je zeggen dat je alles en iedereen achterlaat?'

'Ja, ik acht het vuilnis. Ik ga hier een heel nieuw leven met de Vredestichter beginnen.'

'Nee, dat doe je niet! Je gaat nú met mij mee naar huis, weg uit deze vervloekte stad.' Ze grijpt Irma stevig bij de hand.

Met een felle ruk trekt ze haar hand los. 'Nee! Ik blijf hier, bij Stefan!'

'Bij Stefan? Jij gaat dus ook niet terug naar het Grijs Land?'

'Nee, maar dat wist je toch wel?'

'Dat jij hier wilt blijven, moet je zelf maar weten, dat kan mij niet schelen. Maar ik voel me wel verantwoordelijk voor mijn vriendin. We hadden van tevoren afgesproken dat we samen weer terug zouden gaan, en nu wordt die afspraak geschonden.'

'Een mens kan toch van mening veranderen?'

'Ja, maar wie had nou kunnen vermoeden dat zij hier zou willen blijven? Het is in de verste verte niet bij mij opgekomen, dit kan gewoon niet waar zijn ... Het lijkt wel een nachtmerrie ...' Op het gezicht van Ellen tekent zich een steeds grotere radeloosheid af.

‘Je moet gewoon wakker worden, net zoals Maarten zei,’ antwoordt Irma geestdriftig. ‘Het kan nog steeds.’

‘Ik wou dat ik hier nooit aan begonnen was, aan deze hele reis; ik heb er spijt van als haren op mijn hoofd ...’

‘Het was anders toch jouw idee.’

‘Helaas wel, ja. Als ik het van tevoren geweten had ...’ Heftig schudt Ellen haar hoofd. ‘Die mensen hier met hun gezwets over Vredestichters en Allerhoogsten. Hier wordt helemaal geen vrede gesticht, er wordt alleen maar verdeeldheid gezaaid en gezonde mensen worden randdebielen. Over een poosje kunnen ze jullie allemaal opsluiten in een inrichting. En dan maar hopen dat het ooit beter wordt.’

‘Ellen, alsjeblieft, zeg dat niet!’

‘Ik zeg het wel en ik meen het ook. En Stefan, ik stel jou aansprakelijk.’ Beschuldigend wijst ze hem aan.

‘Krijg ik nou de schuld van alles? Wat heb ik dan in vredesnaam verkeerd gedaan?’

‘Jij was op de hoogte van haar besluit om weer terug te willen gaan. Daarom had je moeten voorkomen dat ze zich op zou geven voor de Ooggroep. Naar jou zou ze waarschijnlijk wel geluisterd hebben, dat weet je toch.’

‘Ellen, dit is volstrekt onredelijk. Irma is volwassen en kan heus zelf wel haar afwegingen maken.’

‘Dat kón ze, bedoel je, maar dat kan ze nu niet meer, dat bewijs is nu wel geleverd.’

‘Nou ga je toch echt te ver. Je weet niet meer wat je zegt.’

‘Dat weet ik wél. Irma, je ziet maar wat je doet, maar ik wil hier weg. Ik geef je nog één dag bedenktijd, maar overmorgen keer ik terug naar het Grijze Land. Als je nog spijt mocht krijgen, weet je waar je me kunt bereiken.’

Irma heeft zich al die tijd dapper gehouden, maar nu wordt het haar toch te veel; zachtjes begint ze te huilen. Verwijtend ziet Stefan Ellen aan. ‘Kijk nou eens wat je aangericht hebt.’

Ze werpt hem een furieuze blik toe. ‘Wat ik aangericht heb ...? Wat Maarten, de Priesteres en die andere gekken aangericht hebben, zul je bedoelen. Maar waarom praat ik nog met jou; jullie zijn allemaal gestoord, bekijk het maar!’

Ze staat zó driftig op dat haar stoel met een harde klap op de grond valt en gaat er met een vaart vandoor, met verbijstering nagekeken door de andere café gasten.

‘Maarten, ik zit ergens mee.’

Sinds Stefan de profetie van de Priesteres heeft ontvangen, blijven haar woorden maar door zijn hoofd spoken en hij weet niet wat ermee aan te vangen. Na in de geriefelijke huiskamer van de coördinator en zijn vrouw een poosje over koetjes en kalfjes gepraat te hebben, vindt hij het tijd geworden om zijn probleem ter sprake te brengen. Hij kijkt richting Maarten, die zo rustig en zelfverzekerd op hem overkomt dat hij er jaloers van wordt.

‘In dat geval ben je hier aan het goede adres, je weet dat je altijd een beroep op ons kunt doen. Vertel eens, wat is het probleem?’

‘In de profetie van afgelopen zondag kreeg ik te horen dat ik veel moeite zal krijgen om het plan te laten slagen dat de Allerhoogste met mij heeft.’

‘Wie de Vredestichter wil volgen, zal ook tegenstand te verduren krijgen, of wist je dat nog niet?’

‘Ja, maar ik was de enige bij wie dat expliciet uitgesproken werd.’

‘Wie veel gegeven is, wordt ook veel gevraagd, Stefan. De Priesteres is een vrouw met een groot geestelijk inzicht en ze heeft gezien dat de Allerhoogste heel wat met jou van plan is. Je begrijpt dan toch wel dat het Grote Fantoom alles in zijn werk zal stellen om hem tegen te houden?’

‘Eh ja, maar ... zo had ik mij het leven in Agapè echt niet voorgesteld.’

‘Ik had van jou, doorzetter die je bent, toch wel beter verwacht. Zelfs je bezwaren tegen de 66 spreuken heb je aan de kant gezet om hiernaartoe te kunnen komen.’

‘Wat weet jij van mijn bezwaren?’ vraagt hij de coördinator verbaasd.

‘Jij bent in de Kruisstad geweest en hebt daar met Marijke gesproken. Zij heeft jou ingewijd in het geheim, zo is het toch gegaan, of niet soms?’

‘Ja, je hebt helemaal gelijk. Maar hoe weet je dat dan? Heb je contact gehad met Marijke?’

‘Zij is door ons naar de Kruisstad gestuurd om pelgrims te helpen die moeite hebben met de weg die ze moeten gaan. We hebben haar het mandaat gegeven om in bepaalde uitzonderingsgevallen over de hervormingen te beginnen. Ik zou trouwens weleens willen weten of zij jou niet op het hart gedrukt heeft om die informatie voor je te houden?’

‘Nee, dat heeft ze mij niet gezegd, hoewel ik wel van haar begrepen had dat de Priesteres voorzichtig te werk moet gaan omdat er nogal wat weerstanden zijn tegen haar beleid.’

‘Met wie heb je er allemaal over gesproken?’ vraagt Maarten ernstig.

‘Onderweg heb ik het er voor het eerst met Natsumi over gehad en later met Ellen en Irma. Pas bij Billy werd me duidelijk hoe gevoelig die hervormingen lagen.’

‘Tja, de drank- en rookwarenhandelaar, die de stad uitgezet is. Heb je het er met hem ook over gehad?’

‘Ja, eh nee, ik bedoel, het was in eerste instantie Irma die erover begon.’ Beknopt deelt Stefan hem mee wat er in het pension gebeurd is. ‘Daarna heb ik hen allebei op het hart gedrukt om voortaan voorzichtiger met die informatie om te gaan. Zelf heb ik er sindsdien met niemand meer over gesproken, ik had mijn lesje wel geleerd.’

Het gezicht van de coördinator betreft. ‘Dus Ellen heeft zich niets van jouw verzoek aangetrokken; ze is een lastige tante, maar jou valt in deze kwestie weinig te verwijten. Wel zullen we Marijke duidelijk moeten maken dat ze voortaan de pelgrims moet waarschuwen om niet met deze gevoelige kennis te koop te lopen. Ik vermoed dat ze je niet heeft willen afschrikken, maar in het vervolg moet het beslist anders.’

‘Zij kon toch ook niet weten dat het zo zou lopen,’ zegt Marjolein, en Stefan voegt er vlug aan toe: ‘Ik ben haar anders maar wat dankbaar dat ze me zo uit de brand geholpen heeft.’

‘Marijke doet goed werk daar, ondanks de tegenstand van Johan, die liever ziet dat de pelgrims naar de Oudste Stad reizen.’

‘Ik begrijp dat het niet haar eigen idee was om daar te gaan werken?’

‘Nee; ik heb het samen met de archivaris bedacht toen wij merkten dat er steeds meer pelgrims naar de Oudste Stad trokken in plaats van naar Agapè, en zij was maar wat graag bereid om zich hiervoor in te zetten.’

‘De archivaris?’

‘Ja, Jacob, een goede vriend van ons, hij is het hoofd van het historisch archief van Agapè. Waarschijnlijk heb je hem weleens ontmoet tijdens een bezoek aan het archief?’

‘Eh, nee, en sinds de rondleiding ben ik daar niet meer geweest.’

‘Zijn archief is een waar paradijs, zeker voor een speurneus als jij. Als ik jou was, zou ik daar beslist eens een kijkje gaan nemen en als je iets niet kunt vinden, vraag het dan gerust aan Jacob; hij beschikt over een fenomenale kennis.’

‘Ik was al van plan om die kant op te gaan, het is er alleen nog niet van gekomen ... Zeg Maarten, ik heb nog iets te bespreken naar aanleiding van Ellen. Het is heel vervelend allemaal en het laatste wat ik wil, is klagen over iemand anders, maar sinds Irma weet dat Irma in Agapè wil blijven om hier de Ooggroep te volgen, is ze niet te genieten. Elk moment

van de dag oefent ze druk op haar vriendin uit om met haar naar het Grijsje Land terug te keren. Eerst was ze nog van plan haar vakantie voortijdig af te breken, maar helaas is ze van gedachten veranderd. Ik maak me zorgen over Irma en ben bang dat dit niet goed zal gaan ...'

Er is een grote frons op het voorhoofd van Maarten verschenen. 'Je ongerustheid lijkt me niet ongegrond.' Hij kijkt zijn vrouw vragend aan. 'Wat vind je ervan, Marjolein? Zullen we Irma een tijdje in ons huis te logeren vragen?'

'Dat lijkt me een uitstekend idee; we moeten voorkomen dat de boel daar uit de hand loopt.'

'Inderdaad. Zolang haar vriendin nog in de stad is, kan Irma het beste bij ons blijven. Ondertussen proberen we woonruimte voor haar te regelen.'

'Dank je, Maarten, ik ben blij dat jullie haar willen helpen.'

'Vanzelfsprekend, je doet geweldig werk door Irma zo in bescherming te nemen. Het lijkt mij dan ook een goed idee om jullie twee zoveel mogelijk bij elkaar te houden. Ik moet straks de Ooggroepen opnieuw indelen en zal ervoor zorgen dat jullie samen bij Jeroen en Judith in de groep komen. Judith is de jongste dochter van de Priesteres, een zeer bevoegde spreker, ze heeft het talent van haar moeder.'

'Met ons tweeën in de Ooggroep, als dat zou kunnen.... We hebben immers ook samen in de eedgroep gezeten.'

'Ik ga mijn best doen. Je hoort er zo spoedig mogelijk van.'

'Mooi ... Nou, dan ga ik er nu maar eens vandoor.'

Na ook Marjolein hartelijk gedankt te hebben, verlaat hij tevreden en opgelucht hun huis. Die last is van zijn schouders genomen.